

parlando

Min-den é - lő di - csér,   ö - rök A - tya - is - ten,
szol - gál - ni te - né - ked   e - léd ál - lunk ké - szen,
ma - gasz - tal - tak egy - kor   ő - si nem - ze - dé - kek,
ő nyo - muk - ban jár - va   di - csé - rünk mi té - ged.

2. Üljük meg most napját Gellért halálának,
Vértanúságának, mennybejutásának:
Lámpás volt ő egykor régi magyaroknak,
Nékünk is az égben vezérelő csillag.
3. Tenger haragjától nem riadva vissza
Hogy Szentföldet lássa, hazáját elhagyta.
A szeleknek Ura más kívánt meg tőle:
Hogy pogányok földjét fordítsa termőre.
4. István király gyakran tanácsát kikéri,
Pannon-hegyen fia mesterévé teszi:
Bakony erdejétől Csanád vármegyéig
Egész magyar nemzet dicséretét zengi.
5. Király hívására indult Fehérvárra,
Bár pogányok törnek ország romlására.
Félelmet nem ismer kegyetlen haláltól,
Csak övéit félti hitük romlásától.
6. Összehívja őket utoljára Gellért,
Krisztus vacsoráját hogy megünnepeljék.
Szabina oltárán felajánlják lelkük,
Hogy Krisztusnak jobbán lehessen majd helyük.

7. Kegyelemben gazdag Szent Gellért, most kérünk,
Esdő imáiddal könyörögjél értünk:
Szentséges hazában, mennyei udvarban
Kérd meg Urunk Jézust, segítsen a bajban.

8. Zengjen most dicséret az örök Atyának,
Szóljon illő ének Egyszülött Fiának,
S velük aki trónol, teremtő Léleknek
Tisztelet és áldás most és mindörökre.